

Глухо загърмѣ. Далечъ нѣкжде забиха страшни тѣпани. И котлитѣ на полицата звѣннаха. Тамъ задъ могилитѣ земята се огъва, играе, проваля се. Въ мрака дърветата падатъ, бухалитѣ сж пияни отъ блѣсъка на небето. Потопено въ мракъ чака полето, съ разго-лени горещи гърди. Нощта е слѣпа отъ свѣт-кавицитѣ и ябълката уплашено ходи по двора.

— По туй време, ний се прибираме въ една пещера ѝ слушаме рева на бурята. Гро-зень е божиятъ гнѣвъ. Винаги, когато викне гората, азъ мисля за тебе и за Димчето. Кжде сте? Най-милитѣ ми:

Велко сложи ржка на рамото ѝ:

— Спи ли?

— Не спи. Слуша. Гледай го, сѣкашъ разбира.

— Донѣкога моя синъ ще порасте. Той е сега още коренче, листъ не е дало, очитѣ му гледатъ, а не видятъ. Когато стане мжжъ, научи го, клетва земи отъ него хайдутинъ да не става. Нека снеме отъ сайвана ралото и оре земята. Тя нѣма да го остави гладенъ. Чувашъ ли?

— Чувамъ.

Какво да ти кажа друго. Снощи минахъ край нашата нива въ Каиндере. Че се отбихъ да я видя. Голѣма храна станало. Додража ми много като я погледнахъ. Идеше ми да хвърля пушката и да я зажъна отъ долния